

ІННОВАЦІЙНА МОДЕЛЬ РОЗВИТКУ ВІТЧИЗНЯНОЇ ОСВІТИ

У статті розглядається питання розбудови національної освіти в контексті інноваційного оновлення її змісту, аналізується сучасний стан розвитку освіти, обґрунтовуються напрями вдосконалення парадигми розвитку вищої освіти, поглиблення її зв'язку з практикою ринкових трансформацій, нормативної узгодженості із європейськими стандартами, здобутки та перспективи в умовах інтеграції до європейської освітньої системи.

Реформування вітчизняної системи вищої освіти зумовлює конкретні зміни навчання в університеті на всіх рівнях: програми, змісту, форм, і технології навчання, організації контролю навчання. Сучасна стратегія переавантаження нової парадигми розвитку освіти має забезпечити ефективну взаємодію функціонування системи неперервної освіти в умовах навчально-наукового комплексу – профільної, середньої і вищої професійної освіти, підготовку конкурентоспроможних фахівців європейського типу, бути інноватором нової філософії освітньої політики держави та отримати економічні та соціогуманітарні переваги в трансформаціях глобалізованого світу.

Ключові слова: вища освіта, професійне зростання, особистість, інтеграція, європейські стандарти, новітні інноваційні технології, глобалізація.

Формування європейського і світового освітнього простору – це процес об'єднання історично відокремлених і відмінних між собою національних освітніх ринків в один великий освітній простір, функціонування якого забезпечуватиметься за рахунок використання таких ресурсів і джерел, як інформація, знання, освіта. Отже, оновлення змісту освіти зумовлено зростанням її функціональної ролі в забезпеченні економічного та соціального прогресу суспільства, істотним впливом її на людину та суспільство. Нові вимоги до освіти потребують відповідних змін у вітчизняній освіті.

Метою статті є аналіз інноваційної моделі розвитку вітчизняної освіти.

По-перше, необхідно перебудувати спрямованість навчального процесу. Та обставина, що людство вступило в період, коли зміна ідей, технологій, знань відбувається скоріше, ніж зміна одного людського покоління, означає, що ні в школі, ні в найкращому університеті неможливо навчити людину на все життя. А це означає, що нині недостатньо зосереджувати увагу в закладах освіти лише на засвоєнні певної суми знань. Водночас треба домогтися реалізації в ході навчального процесу ще однієї функції – навчити людину вчитися впродовж життя, самостійно засвоювати нові знання і нову інформацію, виробити потребу в цьому. Людина розумна (*homo sapiens*) у XX столітті – людина, яка навчається все своє життя.

І ще одне: слід навчити майбутнього фахівця використовувати засвоєні знання для практичного життя, як професійного, так і громадського. У такому разі знання перетворюються в безпосередню основу діяльності, що лежить в основі інноваційного розвитку в будь-якій сфері. Саме у процесі оновлення змісту Міністерством освіти і науки України та Національною Академією педагогічних наук України був здійснений перегляд стандартів, навчальних планів і програм для кожного класу загальноосвітньої школи з тим, щоб реалізовувати названі функції.

Позитивними в контексті розбудови інноваційної освіти є приклади поширення економічних знань для дітей у дошкільних закладах та молоді завдяки запропонованому проекту "Економічне мислення українця", до складу якого мають увійти серії: "Економічна абетка українця", "Економічний буквар українця", "Економічна читанка українця", "Економічна хрестоматія українця" та ін. (надалі цей проект може стати континентальним проектом "Економічне мислення") [4, с. 11]

Розроблена вченими НАПН України концепція середньої загальноосвітньої школи України покладена в основу загальнодержавної концепції Нової української школи, яка стала урядовою програмою дії з реформування шкільної освіти на 2016–2020 н.р.

За концепцією "Нова українська школа" 2016 р. однією з основних ключових компетентностей, яких мають набути учні протягом навчання, є "підприємливість і фінансова грамотність". Фінансова грамотність є невід'ємною складовою частиною соціального і життєвого досвіду людини. У більшості країн фінансова освіта населення розглядається як продуктивна інвестиція в його розвиток та один із важливих інструментів забезпечення стабільності в суспільстві.

Особливої уваги потребує і вивчення, поряд із державною українською, іноземних мови (мов) широкого міжнародного розповсюдження. Інноваційність утверджується у світі, який є все більш глобалізованим. І без уміння спілкуватись з іншими країнами, швидко перебирати кращий досвід, знання неможливо забезпечити інноваційну економіку в окремі країни, бути конкурентоспроможними. Ось чому п'ять років тому в перших класах було введено вивчення іноземної мови. Передбачається розширення мережі європейських класів (*European sections*), створення віртуальних програм для вчителів іноземних мов та вчителів-предметників (фізиків, математиків, хіміків тощо), що спонукає учнів отримати можливість вивчити та використовувати кілька іноземних мов [3, с. 36].

По-друге, інноваційна модель розвитку вимагає формування особистості, здатної до самостійної і ефективною діяльності. Треба переглянути ставлення в навчальному процесі (як і часто в сім'ї, суспільстві) до

учня, щоб сприяти вихованню не сліпо слухняного учня, а особистості, яка б діяла свідомо і самостійно, на основі власного аналізу ситуації, отриманих знань.

По-третє, інноваційна складова частина в засвоєнні знань повинна мати обов'язково творчий характер, адже лише творчо розвинута людина здатна бути інноваційно ефективною. Звідси – необхідність розпізнання і розвитку творчих здібностей кожного учня чи студента.

Слід максимально наблизити навчання і виховання кожного учня до його сутності, здібностей та особливостей. На наш погляд, цей принцип має бути визначальним під час проведення будь-яких змін в освіті. Бо саме він дозволить досягти найвищої якості освіти і, що надзвичайно важливо, не всупереч природі кожної людини, а завдяки її пізнанню й розвитку.

Формування індивідуальної траєкторії набуття знань в університетах передбачено також вимогами Болонського процесу.

По-четверте, успішно функціонувати в інноваційній економіці людина не зможе без відповідної технологічної готовності. Тут надзвичайно важливим, а може, і головним пріоритетом розвитку освіти є впровадження сучасних інформаційно-комунікативних технологій, що забезпечують удосконалення навчально-виховного процесу, доступність та ефективність освіти.

Саме інформаційні технології забезпечують учням і студентам вільний доступ до різноманітної інформації, роботу з різними джерелами інформації в інтерактивному режимі, набуття навичок розв'язання різноманітних проблем на основі їх усебічного дослідження і аналізу, здобуття певних знань із різноманітних галузей, одним словом – готують людину до сприйняття та генерації нових ідей.

Наступне завдання ще складніше. Необхідно забезпечити вітчизняних освітян адекватними педагогічними технологіями. А це означає, що слід підготувати та перепідготувати майже весь педагогічний корпус щодо забезпечення мобільності українських педагогів і викладачів на європейському рівні, створити власний програмний пункт, тобто новій освіті Європи потрібен європейський вчитель.

У забезпеченні успішного реформування української школи особливе місце належить учителю, його підготовці і постійному професійному вдосконаленню. За активної участі вчених НАПН України розроблено Концепцію розвитку педагогічної освіти, яка визначає інноваційні підходи до підготовки педагогічних працівників нової генерації, створення умов для залучення до педагогічної діяльності фахівців інших професій, передбачає участь інтерактивної моделі безпосереднього професійного й особистісного розвитку педагогів.

Оновлюється функції вищої школи. Це сьогодні не тільки підготовка фахівців, як раніше говорили, «для народного господарства». Усе більше і більше вища освіта стає обов'язковим етапом у розвитку особистості. Вона стала більш масовою, і цим самим створюються передумови для інноваційного розвитку, переходу до науково-інформаційних технологій. І тому у визначенні масштабів підготовки фахівців із вищою освітою слід відійти від суто бухгалтерського підходу: стільки потрібно – стільки і готуємо. Необхідно подивитися інакше: є молода людина, що здатна і бажає здобути вищу освіту. Надаємо їй таку можливість – і вона стане більш розвиненою особистістю, більш свідомим громадянином. І підготуємо ліпші умови для інноваційного типу розвитку економіки, яка потребує високоосвіченої особистості. Образно кажучи, створимо потужний інтелектуальний гумус, на якому тільки й можуть проростати і бути ефективними інноваційні технології. В останні роки в освіті, і в у вищій зокрема, відбулися суттєві позитивні зміни. Так, п'ять років поспіль зростає державне замовлення на студентів з орієнтацією на підтримку практичних проблем суспільства. І цю тенденцію на збільшення кількості студентів слід підтримувати, знявши будь-які обмеження для молодих людей, які хочуть і можуть здобути вищу фахову освіту.

Очевидним є і те, що сформувати фахівця, здатного до новацій, обмежившись стінами університету, проблематично, тому інтеграція вищої школи, науки та виробництва до європейських стандартів є невідворотною вимогою часу.

Функціонування такого освітньо-наукового кластера на рівні регіону посилює роль освіти в процесі переходу до економіки знань, підвищує рівень наукових досліджень на засадах сучасної парадигми інноваційного розвитку, покращує взаємозв'язок науки і регіонального сектору економіки та соціально-економічний розвиток регіону і країни в цілому; він стає повноцінним суб'єктом економічних відносин, у тому числі міжнародних, ключовим елементом національних інноваційних систем.

Отже, визначальними чинниками конкурентного статусу сучасного університету є його здатність ефективно продукувати й поширювати нові знання та формувати й підтримувати дієву мережу різноманітних відносин (реляцій) зі своїми партнерами – іншими освітніми та дослідницькими організаціями, державними інституціями, неурядовими та громадськими організаціями, бізнес-середовищами тощо [9, с. 80].

Конкурентноспроможність вітчизняних університетів є найбільш актуальним питанням сьогодення, де матеріальне забезпечення та фінансові можливості ВНЗ суттєво різняться від європейських вимог, що знижує ефективність конкурентної боротьби на ринках освіти та праці.

Відповідно до наявних експертних оцінок загальна ситуація в системі вищої освіти не розвиває важливі для конкурентноспроможності країни вміння та навички у студентів; кошти, які виділяються на освіту, витрачаються недостатньо ефективно; навчальним закладам не вистачає фінансової та академічної автономії; в державі слабка система управління і контролю якості освіти тощо [10, с. 29–32].

Водночас багато міжнародних організацій та експертів відзначають істотний потенціал розвитку української вищої школи. Україна належить до світових лідерів за показниками частки населення віком від

25 років, яке має вищу освіту. За даними ЮНЕСКО, значення цього індикатора поширення вищої освіти становить 38 %, у тому числі серед чоловіків – 35,8 %, серед жінок – 39,7 %.

На загальноєвропейському рівні освітній потенціал держави поступається лише Росії (рівень поширення вищої освіти становить 54,8 %), а на глобальному – США (38,6 %), Ізраїлю (42,6 %) та Канаді (43,9 %) [11]. Нині в середньому кожен сьомий працівник української молоді (віком від 17 до 22 років) навчається у ВНЗ III-IV рівнів акредитації. Показовим є не тільки рівень охоплення молоді університетською освітою, але і його значна позитивна динаміка за останнє десятиліття, навіть за наявності демографічного спаду [12].

Інноваційний потенціал України згідно з оцінками світового банку: 27-е місце у світі за якістю математичної та наукової освіти, 25-те місце – за наявністю інженерних та наукових кадрів; має великий потенціал розвитку ІТ-індустрії та інновацій.

Сьогодні в Україні існує достатня кількість опублікованих інформаційних матеріалів щодо Болонського процесу, становлення і поширення європейської зони вищої освіти, досвіду реформування національних систем вищої освіти європейських країн.

Серед шести ключових цілей формування єдиного європейського простору вищої освіти потребують подальшого врегулювання питання не тільки на рівні університетів, але і на міжнародному, визнання єдиних вимог до змісту освіти, можливості одночасного отримання дипломів вищих навчальних закладів різних країн, їх конвертованості та визнання, і головне – зростання мотивації до навчання в нинішніх студентів. Ці питання поки що вирішуються здебільшого університетами на двосторонніх угодах про співпрацю, але нагальною є необхідність врегулювання їх на міжнародному рівні.

Одним із цікавих явищ сучасного розвитку світового освітнього ринку стала поява та стрімке поширення так званої “транскордонної освіти” (transborder education). До ТКО відносяться всі види програм вищої освіти, навчальних курсів чи освітніх послуг, під час надання яких студенти знаходяться в іншій країні, ніж та, в якій знаходиться ВНЗ, що присвоює диплом. Програми можуть належати освітній системі іншої країни, бути реалізованими незалежно від освітньої системи іншої країни, а також бути реалізованими незалежно від будь-якої національної системи освіти.

Поширення ТКО стало можливим із застосуванням новітніх інформаційних технологій і є реальним кроком до глобалізації освітніх ринків. Це супроводжується всіма проявами конкурентної боротьби, в тому числі і за ринки [13, с. 162].

Реформування вітчизняної системи вищої освіти в контексті європейського освітнього простору зумовлює конкретні зміни і в навчанні в університеті на всіх рівнях: програми, змісту, форм і технології навчання, організації контролю навчання.

Програма навчання, як відомо, має складатися відповідно до кінцевої мети навчання. Проте добре відомо, що різні види професійної діяльності, навіть підготовка майбутніх фахівців одного профілю, передбачають неоднакове використання навчального навантаження, як, наприклад, українськими та польськими освітніми закладами.

Характерні для сучасного етапу інформатизації сфери диференціації науки і поглиблення спеціалізації зумовлюють більш чітку експлікацію мети фахової освіти у вузі – формування фахової культурної компетенції студента в її професійному варіанті (фахова професійна комунікативна компетенція), яка заснована на двох основних циклах: доступневу та післяступеневому. Доступ до другого циклу буде вимагати успішного завершення першого циклу навчання тривалістю не менше трьох років (у європейських країнах навчання бакалаврського циклу складає три роки, в Україні – чотири роки). Ступінь, що присуджується після першого циклу (бакалавр), повинен бути затребуваним на європейському ринку праці як кваліфікація відповідного рівня. Другий цикл спрямований на отримання ступеня магістра (європейська освітня програма передбачає два роки навчання, українська – один рік) і/або доктора, як прийнято в багатьох європейських країнах. Національний стандарт, як відомо, включає такі складові частини, як: освітньо-кваліфікаційні характеристики, освітньо-професійні програми та єдину систему оцінювання якості вищої освіти за певними напрямками.

Стандартизація освіти зумовлює необхідність пошуку адекватних засобів педагогічного оцінювання навчальних досягнень, переходу від знаннєвої парадигми оцінювання до компетентнісної, за якої не лише обсяг творчо засвоєних знань, а й здатність їх використовувати в життєвій практиці стає визначальною ознакою успішності навчання.

Тому одним із першочергових завдань підвищення ефективності професійної освіти, її відповідності європейським стандартам є розробка навчальних програм та навчальних планів для бакалаврів та магістрів різних спеціальностей, розробка критеріїв визначення рівнів фахової підготовки на кожному етапі навчання відповідно до ступеня, що набувається.

У зв'язку із цим актуалізується проблема обґрунтування нових шляхів і підходів у професійному зростанні вчителів, підготовці їх до нових умов освітньої діяльності на засадах академічної свободи, відповідальності і професіоналізму. Це вимагатиме досліджень як соціально-педагогічних чинників, так і технологічних інновацій для підготовки фахівців нової формації.

Із часу поглиблення освітніх відносин між Україною та Європейським союзом вітчизняна методика навчання у ВНЗ почала більш демократично ставитись до розробок зарубіжних методистів і динамічніше

переймати їх досвід. Однак аналіз наукових досліджень, програм навчання, узагальнений досвід викладання у вузі свідчить про те, що калькулювання назв курсів на європейський зразок неможливе без глибокого переосмислення перебудови навчального процесу в залежності від мети навчання кожного курсу, розробки відповідних навчальних матеріалів.

Існують також проблеми теоретико-методологічного, науково-методичного, навчально-організаційного характеру, зумовлені роздільністю навчальних програм для конкретних факультетів і спеціальностей, кількістю навчальних годин, передбачених програмою для аудиторної і самостійної роботи, структурою та тривалістю курсів.

Із метою уніфікації структури професійної освіти, інтеграції потреб в одержанні професійної освіти на різних рівнях, які є валідними в європейському просторі, розробка оптимальної моделі багаторівневого навчання під час введення європрограм потребує, перш за все, ретельного аналізу проблем і особливостей навчання, обґрунтування підходів до розроблення і вдосконалення системи професійної освіти в нових умовах навчання, тобто більш чіткої експлікації мети навчання для кожної окремої спеціальності, уточненого переліку комунікативних навичок і вмій, змісту навчання.

Входження національної освіти в європейський освітній простір вимагає також синтезу дисциплінарних знань, тому майбутні фахівці повинні вміти користуватись апаратом фахової підготовки в інтегративному зв'язку з іншими дисциплінами, що стане підґрунтям і засобом вирішення завдань у професійній діяльності.

Основними зв'язками, звичайно, виступає координація взаємозв'язку з професійно орієнтованими дисциплінами. Саме ці зв'язки визначатимуть основний зміст навчання та базис фахового професійного спрямування.

На жаль, необхідно констатувати, що інформації та знанням також властива здатність морально старіти, що може зменшувати їх суспільну цінність. У сфері освіти швидко "старіння знань" має особливе значення. Професійна освіта, на нашу думку, завжди повинна орієнтуватися на конкретні вимоги стосовно знань і навичок працівників. На цьому рівні знань, що помітно прискорюються разом зі стрімкими темпами інноваційного прогресу, необхідне постійне оновлення змісту тих знань, що передаються у процесі навчання [13, с. 18].

Сучасна практика викладання у вищих навчальних закладах освіти свідчить про те, що вирішити проблеми підвищення якості освіти, її відповідності європейським стандартам неможливо без переосмислення засад самого навчання. Зміни охоплюють практично всі елементи педагогічної системи, і в першу чергу – характер взаємодії "студент-викладач". Викладач усе частіше з організатора навчальної роботи перетворюється на часто непомітного помічника студента. Така практика та власний викладацький досвід має позитивний ефект, особливо в роботі зі студентами четвертого (бакалаврського) та магістерського курсів, які мають вищий фаховий рівень підготовки.

Вплив на студентів може значною мірою визначитися не тільки особистими та професійними навичками педагога, а й педагогічними технологіями, що містять певний концептуальний підхід, форми та методи навчального процесу [13, с. 16]. Отже, зміна ролі викладача в навчальному процесі відбивається не тільки на відборі й організації змісту навчання, а й визначенні методів і технологій навчання. Євроінтеграційні процеси в освіті стають своєрідним каталізатором передової педагогічної теорії та практики, спрямованої на розвиток особистості студента, спроможного реалізувати свої власні освітянські проекти, студента, який прагне до самовдосконалення та неперервності навчання протягом усього життя. Процес інтеграції України в європейське економічне і політичне співтовариство розкриває інновації, переваги та проблеми впровадження інформаційних інтерактивних, мультимедійних технологій у педагогічний дискурс під час реформування вітчизняної освіти [14, с. 8–11; 15; 16, с. 119]. На сучасному етапі розвитку суспільства гостро постала проблема формування економічної культури особистості, здатної на основі набутих економічних знань усвідомити своє місце в економічних процесах, що відбуваються в країні, опрацьовувати й аналізувати економічну інформацію та орієнтуватися в ній і в соціально-економічних програмах уряду, а також вступати в цивілізовані відносини і приймати економічно виважені рішення як для самореалізації у професійному й особистісному плані, так і в інтересах суспільства. Це передбачає необхідність створення системи формування економічної культури та безперервної економічної підготовки, складовими частинами якої є економічна освіта та виховання.

Інноваційні технології в освіті – це, насамперед, не тільки інформаційні й комунікаційні технології, що нерозривно пов'язані із застосуванням сучасних мов навчання, в яких розгортається педагогічний дискурс, а і зростання інформаційної грамотності і культури дискурсантів [17, с. 56]. Ураховуючи специфіку постійного розвитку інформаційних технологій в наш час та вимоги до розробок нових навчальних програм на базі їх застосування, зрозумілою стає і необхідність підвищення інформаційної грамотності, яка в інформаційному суспільстві ускладнюється і зростає до стадії інформаційної культури. Загалом, "інформаційна культура – це, насамперед, глибоке розуміння суті процесів обробки інформації" [19]. Отже, оновлена модель освіти має базуватися на індустрії інформаційних технологій та інформаційній культурі. Сучасні засоби значно полегшують роботу викладача, допомагають йому подавати скоріше і в більшому обсязі необхідну інформацію своїм студентам. І все ж таки, на наше переконання, вузівського педагога зі значним досвідом, його індивідуальний, а можливо, неповторний педагогічний вплив на особистість студента не можуть замінити

жодні сучасні технології. У справі досягнення більш якісного навчання, глибших знань тих, хто навчається, вони не є панацеєю, а вирішальним в освітянській справі залишається викладач.

Висновки. Сучасна філософія і стратегія перезавантаження нової парадигми розвитку освіти має забезпечити оптимальну та ефективну взаємодію функціонування системи неперервної освіти в умовах навчально-наукового комплексу – профільної, середньої і вищої професійної освіти, розбудову національної освіти в умовах інтеграції її до європейського освітнього простору, перехід до виробництва нових знань, підготовку конкурентоспроможних фахівців європейського типу, бути інноватором нової філософії освітньої політики держави та отримати економічні та соціогуманітарні переваги в трансформаціях глобалізованого світу.

Використана література:

1. Загальні збори НАПН України 16.11.2018 р. "Проблеми модернізації змісту освіти в умовах реформування української школи".
2. Булавенко С. Д., Падалка О. С., Шпак О. Т. / С. Д. Булавенко та ін. // Економічна культура учнів. – Київ : Вид-во НПУ імені М. П. Драгоманова, 2012. – 425 с.
3. Кулішов В. В. Стратегія розвитку України в умовах глобалізації / В. В. Кулішов // Економічний аналіз. 36. наук. праць. Випуск 12. Частина 1. ТНЕУ : Тернопіль, 2013. – С. 175–178.
4. Вачевський М. В. Основи економіки. Навчальний посібник / М. В. Вачевський, В. М. Мадзігон та ін. – Київ : Педагогічна думка, 2007. – 612 с.
5. Національна стратегія розвитку освіти в Україні на 2012–2021 роки: Указ Президента України № 344/2013 від 25 червня 2013. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.prident.gov.ua/>.
6. Падалка О. С. Економіка освіти та управління / О. С. Падалка. – Київ : Педагогічна думка, 2012. – 184 с.
7. Морозов В. Упровадження новітніх інформаційних технологій у сучасний педагогічний дискурс / В. Морозов // Вища освіта України. – 2013. – № 2. – С. 54–58.
8. Вишинська Г. Інформатизація як дійсність та перспективна тенденція розвитку освіти / Г. Вишинська // Філософські абрис сучасної освіти: монографія [за заг. ред. І. Предборської]. – Суми : ВТД "Університетська книга", 2006. – С. 148–189.
9. Коломієць А. М. Інформаційна культура як основа професіоналізму педагога / А. М. Коломієць, Д. І. Коломієць // Проблеми сучасної педагогічної освіти: педагогіка і психологія. 36. наук. праць. – Вип. 33 – Ч. 2. – 2011. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.nbu.gov.ua/portal/soc_gum/pspo/2011_33_2/Kolomiec.pdf.

References:

1. Zahalni zbory NAPN Ukrainy 16.11.2018r. "Problemy modernizatsii zmistu osvity v umovakh reformuvannia ukrainsoi shkoly".
2. Bulavenko S.D., O.S. Padalka, O.T. Shpak/Ekonomichna kultura uchniv : navchalnyi posibnyk, K: vyd-vo NPU imeni M.P.Drahomanova, 2012. – 425 s.
3. Kulishov V.V. Stratehiia rozvytku Ukrainy v umovakh hlobalizatsii / V.V. Kulishov // Ekonomichniy analiz.36. nauk. prats. Vypusk 12. Chastyna 1. TNEU: Ternopil, 2013. – S. 175–178.
4. Vachevskiy M.V. Osnovy ekonomiky. Navchalnyi posibnyk / M.V. Vachevskiy, V.M. Madzhihon ta in. – K.: Pedahohichna dumka, 2007. – 612 s.
5. Natsionalna stratehiia rozvytku osvity v Ukraini na 2012–2021 roky: Ukaz Prezydenta Ukrainy № 344/2013 vid 25 chervnia 2013. [Elektronnyi resurs]. – Rezhym dostupu : <http://www.prident.gov.ua/>.
6. Padalka O.S. Ekonomika osvity ta upravlinnia : posibnyk // O.S.Padalka. – K.: Pedahohichna dumka,2012 – 184 s.
7. Morozov V. Uprovadzhennia novitnikh informatsiinykh tekhnohohii u suchasnyi pedahohichniy dyskurs / V. Morozov // Vyshcha osvita Ukrainy. – 2013. – № 2. – S. 54–58.
8. Vyshynska H. Informatyzatsiia yak diisnist ta perspektyvna tendentsiia rozvytku osvity / H. Vyshynska // Filosofski abrysy suchasnoi osvity: monohrafiia [za zah. red. I. Predborskoj]. – Sumy: VTD "Universytetska knyha", 2006. – S.148–189.
9. Kolomiets A.M. Informatsiina kultura yak osnova profesionalizmu pedahoha [Elektronnyi resurs] / A.M. Kolomiets, D.I. Kolomiets // Problemy suchasnoi pedahohichnoi osvity: pedahohika i psykholohiia. 36. nauk. prats. – Vyp.33 – Ch. 2. – 2011. – Rezhym dostupu:http://www.nbu.gov.ua/portal/soc_gum/pspo/2011_33_2/Kolomiec.pdf.

Падалка О. С. Инновационная модель развития отечественного образования

В статье рассматривается вопрос развития национального образования в контексте инновационного обновления его содержания, анализируется современное состояние развития образования, обосновываются направления совершенствования парадигмы развития высшего образования, углубление его связи с практикой рыночных трансформаций, нормативной согласованности с европейскими стандартами, достижения и перспективы в условиях интеграции в европейскую образовательную систему.

Реформирование отечественной системы высшего образования обуславливает конкретные изменения обучения в университете на всех уровнях: программы, содержания, форм и технологий обучения, организации контроля обучения. Современная стратегия перезагрузки новой парадигмы развития образования должна обеспечить эффективное взаимодействие функционирования системы непрерывного образования в условиях учебно-научного комплекса – профильного, среднего и высшего профессионального образования, подготовку конкурентоспособных специалистов европейского типа, быть инноватором новой философии образовательной политики государства и получить экономические и социогуманитарные преимущества в трансформациях глобализирующегося мира.

Ключевые слова: *высшее образование, профессиональный рост, личность, интеграция, европейские стандарты, новейшие информационные технологии, глобализация.*

Padalka O. S. Innovative model of development of the national education

The article deals with the question of the development of national education in the context of innovative updating of its content, analyzes the current state of development of education, justifies the directions of improvement of the paradigm of higher education development, deepens its link with the practice of market transformations, normative coherence with European standards, achievements and prospects in terms of integration. to the European educational system.

The reform of the national system of higher education determines the specific changes in the studies at the university at all levels: the program, content, forms, and technology of teaching, organization of control of education. The modern strategy of re-launching the new paradigm of education development should ensure effective interaction of the functioning of the system of continuous education in the conditions of the educational-scientific complex - profile, secondary and higher vocational education, training of competitive European specialists, to be an innovator of a new philosophy of the educational policy of the state and to obtain economic and socio-humanitarian advantages in transformations of the globalized world.

Key words: higher education, professional growth, personality, integration, European standards, the latest information technologies, globalization.